

Dosarul nr. 3-25/22; (2-21064977-02-3-27012022)

H O T Ă R Ă R E **în numele Legii**

21 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii
Grefier

Mira Ghenadie
Bostan Angela și Dașchevici Grigore
Chiselița Alina

examinînd în ședință publică cauza în contencios administrativ la acțiunea înaintată de Bobrov Vladislav către Consiliul Superior al Procurorilor privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-48/20 din 23.12.2020, adoptată în privința procurorului Vladislav Bobrov”, prin care a fost respinsă contestația lui Bobrov Vladislav și s-a menținut hotărârea Colegiului de disciplină și etică privind aplicarea sancțiunii disciplinare – mustrare; constatarea lipsei abaterii disciplinare în acțiunile procurorului Vladislav Bobrov cu încetarea procedurii disciplinare

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La data de 29 aprilie 2021 reclamantul Bobrov Vladislav s-a adresat în instanța de judecată cu o acțiune către Consiliul Superior al Procurorilor privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 ”cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-48/20 din 23.12.2020, adoptată în privința procurorului Vladislav Bobrov”, prin care a fost respinsă contestația lui Bobrov Vladislav și s-a menținut hotărârea Colegiului de disciplină și etică privind aplicarea sancțiunii disciplinare – mustrare; constatarea lipsei abaterii disciplinare în acțiunile procurorului Vladislav Bobrov cu încetarea procedurii disciplinare.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020, s-a constatat că acțiunile procurorului Vladislav Bobrov, care a condus urmărirea penală pe cauza penală 2017970077, constituie abatere disciplinară și i s-a aplicat sancțiunea disciplinară - mustrare.

La 01 aprilie 2021 Consiliul Superior al Procurorilor, în ședință închisă, a examinat contestația reclamantului împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr.3-48/20 din 23 decembrie 2020.

Prin hotărârea nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor a respins contestația și a menținut hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, emisă în privința procurorului în Procuratura Anticorupție, Vladislav Bobrov.

În opinia reclamantului, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor din 01 aprilie 2021, prin care a fost respinsă contestația asupra hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, este ilegală și pasibilă anulării, deoarece a fost adoptată cu încălcarea legislației materiale, care reglementează aplicarea sancțiunilor disciplinare procurorilor, precum și a normelor ce reglementează procedura examinării și aplicării sancțiunilor disciplinare.

La acest capitol, Vladislav Bobrov a indicat că cauza disciplinară în privința sa a fost intentată în baza sesizării procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, deși potrivit art. 43 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, acesta nu este subiect de sesizare. Subiecți de sesizare conform normei enunțate fiind: orice persoană interesată; membrii Consiliului Superior al Procurorilor; Colegiul de evaluare a performanțelor procurorilor, în condițiile art.31 alin.(5); Inspecția procurorilor, în urma controalelor efectuate, aceasta fiind o listă exhaustivă.

De altfel, conform Regulamentului Procuraturii, adoptat prin ordinul Procurorului General - interimar nr. 24/28 din 24 septembrie 2016, în atribuțiile Procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică, nu intră atribuția de sesizare a autorităților competente cu privire la inițierea procedurii disciplinare pentru încălcările de lege, comise de către procuror.

Astfel, temeiul indicat de procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, precum că motivul sesizării este dispoziția Procurorului General nr. 75/33 din 09 decembrie 2019, cu privire la controlul activității Procuraturii Anticorupție, este unul abstract și interpretat eronat. Or, potrivit pct. 5 al acestei dispoziții, rezultatele controlului vor fi raportate direct Procurorului General de către responsabilii grupului printr-o notă informativă, adică de către domnul Ruslan Popov, adjunct al Procurorului General, lucru ce a avut loc în luna mai 2020.

Prin urmare, Adrian Mircos putea doar să informeze prin raport responsabilii Grupului de control, iar ultimii să raporteze printr-o notă informativă Procurorului General, care fiind subiect de sesizare conform Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, era în drept să sesizeze (informeze) Inspecția Procurorilor și ultima în baza notei să se autosesizeze, fapt ce rezultă din nota privind verificarea activității Procuraturii Anticorupție, unde la capitolul VII „Concluzii, reacții și măsuri întreprinse”, este expres indicat „încălcările menționate, admise de un șir de procurori din cadrul Procuraturii Anticorupție, pot constitui abateri disciplinare și urmează a fi verificate în cadrul procedurilor disciplinare”.

Făcând referire la dispozițiile art. 43 alin. (1) lit. d) din Legea cu privire la procuratură, nr. 3 din 25 februarie 2016, reclamantul a indicat că Legea cu privire la procuratură și actele cu caracter normativ, adoptate în cadrul Procuraturii, nu prevăd posibilitatea ca Inspecția procurorilor să facă anumite controale. Iar, prevederile normei de drept enunțate urmează a fi interpretate în sensul că Inspecția procurorilor se poate autosesiza în rezultatul controalelor dispuse de către Procurorul General, situație care se aplică prezentei spețe.

Invocând prevederile art. 83 alin.(6) din Legea cu privire la procuratură, nr. 3 din 25 februarie 2016, Vladislav Bobrov a menționat că la momentul examinării cauzei disciplinare în privința sa, Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nu avea legitimitate și își desfășoară activitatea în continuare, mandatul membrilor fiind expirat de drept.

Totodată, potrivit pct. 14 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14 septembrie 2016 și modificat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-13/17 din 24 ianuarie 2017, mandatul membrilor Colegiului de disciplină și etică aleși din rândul

procurorilor expiră la împlinirea a 4 ani de la data alegerii lor de către Adunarea Generală a Procurorilor.

Astfel, rezultatele alegerilor membrilor procurorilor în cadrul Colegiului de selecție și carieră a procurorilor, a Colegiului de evaluare a performanțelor procurorilor și Colegiului de etică și disciplină, au fost validate prin Hotărârea nr. 6 a Adunării Generale din 27 mai 2016. Prin urmare, termenul de 4 ani indicat în Legea cu privire la procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și în Regulamentul nominalizat, a expirat la 27 mai 2020.

Aici, reclamantul Vladislav Bobrov a subliniat că modificările efectuate la 16 iulie 2020, prin care la art. 83 alin.(6) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, a fost introdusă sintagma „Membrii aleși își exercită mandatul până la alegerea noilor membri”, urmează a fi aplicată noilor membri ai Colegiului de etică și disciplină, care urmau a fi aleși la Adunarea Generală a Procurorilor programată pentru 01 iulie 2020, or, în Legea nr. 145 din 16 iulie 2020 pentru modificarea Legii nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, nu este stipulat că modificările efectuate au efect retroactiv.

În opinia reclamantului, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 145 din 16 iulie 2020 pentru modificarea Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la procuratură, membrii aleși deja aveau mandatul expirat, și nu mai aveau dreptul de a participa la ședințele Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, iar legea nu se referă la membrii aleși cu mandat expirat, dar la cei care urmau a fi aleși, or, pentru ca prevederea nominalizată să fie aplicată acestora, urma să sune în felul următor: „membrii aleși, inclusiv cu mandatul expirat, își exercită mandatul până la alegerea noilor membri”.

Conform art. 83 alin.(7) din Legea cu privire la Procuratură, nr. 3 din 25 februarie 2016, calitatea de membru al colegiului încetează în condițiile art. 76, în caz de încetare a mandatului de membru al colegiului înainte de expirarea termenului de 4 ani, un membru supleant va continua exercitarea mandatului.

Astfel, reclamantul a susținut că începând cu 25 martie 2020 și până la 23 decembrie 2020, perioadă în care a fost examinată procedura disciplinară în privința sa, Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nu a întreprins acțiuni în vederea continuării exercitării mandatului de către membri supleanți Alexandru Lozan și Elena Cazacov, după eliberarea din funcția de procuror a foștilor membri Nicolae Chitoroagă și Ștefan Șaptefați.

Ca urmare, Colegiul de disciplină și etică examinează cauzele disciplinare în componență de 5 membri, deși potrivit art. 83 alin.(1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, fiecare colegiu din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor este constituit din 7 membri, fapt care a dus la amânarea mai multor ședințe din lipsa de cvorum.

Potrivit pct. 14 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14 septembrie 2016 și modificat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-13/17 din 24 ianuarie 2017, mandatul membrilor Colegiului din rândul reprezentanților societății civile expiră la împlinirea a 4 ani de la data hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor privind selectarea în calitate de membru al Colegiului.

Prin hotărârea nr. 12-236/16 din 29 septembrie 2016, din rândul societății civile au fost desemnați în calitate de membri în Colegiul de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor, Pavel Țurcanu și Oleg Televca. Deci și în acest caz termenul de 4 ani indicat în Legea și Regulamentul sus-menționate, a expirat la 29 septembrie 2020.

În partea ce ține de suspendarea concursului public, anunțat prin Hotărârea nr. 1-35/2020 din 07 mai 2020 pentru selectarea membrilor în colegiile din subordinea Consiliului Superior al

Procurorilor din rândul reprezentanților societății civile, pe motivul „situației epidemiologice privind infecția COVID-19”, reclamantul a opinat că acesta este neîntemeiat, deoarece după data de 25 iunie 2020 și până la acest moment au avut loc 10 ședințe ale Consiliului Superior al Procurorilor, și anume la 03 iulie 2020, 09 iulie 2020, 14 august 2020, 04 septembrie 2020, 10 septembrie 2020, 01 octombrie 2020, 15 octombrie 2020, 29 octombrie 2020, ședințe în care puteau fi selectați membrii în Colegiul de disciplină și etică din rândul reprezentanților societății civile.

Mai mult, reclamantul a susținut că în cadrul acestor ședințe au fost demarate concursuri între candidații la funcția de procuror pentru suplinirea unor funcții vacante, precum și desemnați învingătorii acestor concursuri, or, procedurile de concurs pentru membrii în Colegiul de disciplină și etică din rândul reprezentanților societății civile și concursurile între candidații la funcția de procuror, practic sunt asemănătoare.

În continuare, referitor la temeinicia hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020, Vladislav Bobrov a punctat că conținutul acesteia reprezintă o copie a sesizării procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, nefiind respinse contraargumentele reclamantului înaintate în referință.

Reclamantul consideră neîntemeiată, abstractă și generală concluzia Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, precum că volumul de lucru efectuat de procurorul Vladislav Bobrov în perioada de referință, nu a fost mai mare decât volumului efectuat de alți procurori în Procuratura Anticorupție. Or, volumul de lucru al procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov nu a fost în niciun fel verificat, analizat sau comparat de către Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, Inspekția procurorilor, sau autorul sesizării.

În context, Vladislav Bobrov a invocat că Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor a folosit o sintagmă standard, fără a intra în esența situației de fapt, folosită pentru toți cei care reclamă volumul mare de lucru.

Totodată, a enunțat reclamantul că la pretenziile abateri disciplinare trasate în sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, au fost formulate obiecții în explicația prezentată Inspekției procurorilor și referința depusă la Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, care nu au fost luate în considerare și nici combătute.

Așadar, Vladislav Bobrov a precizat că urmărirea penală pe respectiva cauză penală nu a fost pornită de el, dar de organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție, iar opinia lui Adrian Mircos că nu erau administrate acte și informații, care ar fi confirmat într-o măsură suficientă că există temeuri și bănuială rezonabilă de comitere a unei infracțiuni, este opinia acestuia. Or, stabilirea celor enunțate este o prerogativă a organului de urmărire penală.

Mai mult, potrivit Hotărârii Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale, nr.7 din 04 iulie 2005, pct.5.3.: „Nu sunt pasibile de atacare, de regulă, nici hotărârile privind pornirea urmăririi penale; ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuț, învinuit; ordonanța prin care s-a dispus efectuarea expertizei etc. Aceste acte procedurale sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale și, prin sine însăși, pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuț, punerea persoanei sub învinuire, dispunerea efectuării unei expertize, nu afectează drepturi sau libertăți constituționale. Acestea sunt niște măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, au un scop

legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea, și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării acțiunilor menționate. Hotărârile organului de urmărire penală privind declanșarea procesului penal, de regulă, nu poate fi atacată în instanță de judecată pe acest temei juridic, datorită faptului că această hotărâre nu este definitivă și constituie doar începutul urmăririi penale, care, în continuare, duce la punerea sub învinuire a unor persoane și care se finalizează cu terminarea urmăririi penale și cu întocmirea rechizitoriului, fie cu încetarea urmăririi penale în temeiul prevăzut de Codul de procedură penală. După terminarea urmăririi penale cu întocmirea rechizitoriului, materialele cauzei se înaintează în judecată”.

A menționat că, constatarea lui Adrian Mircos precum că deși perchezițiilor au fost supuse și domiciliile cet. V. Rudenco, G. Bîrlădeanu, V. Miron și Ig. Cîrlan, care nu au calitate procesuală în această cauză, Vladislav Bobrov a catalogat-o ca fiind tendențioasă și contrară legii, deoarece legea procesuală nu prevede că perchezițiile se pot efectua doar la persoanele care au statut procesual pe cauza penală. Condițiile efectuării percheziției sunt expres stipulate la art. 125 Cod de procedură penală. Efectuarea perchezițiilor a fost autorizată de către judecătorul de instrucție, care a verificat legalitatea acestor acțiuni, iar încheierile nu au fost anulate de către instanța de judecată împuternicită cu asemenea atribuții.

De altfel, în opinia reclamantului, constatarea privind pretinsa nerespectare a condițiilor prevăzute de art. 132¹ Cod de procedură penală, la dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații, precum și cerințelor privind informarea persoanelor despre măsurile speciale este subiectivă și tendențioasă, deoarece conform art. 132⁵ alin.(7) Cod de procedură penală, dacă prin ordonanță/încheiere se constată legalitatea efectuării măsurii speciale de investigații, procurorul sau judecătorul de instrucție, în cazul când acesta a autorizat măsura, informează persoanele care au fost supuse măsurii speciale de investigații.

În context, a relevat că în cazul respectiv, măsurile speciale de investigații au fost autorizate de către judecătorul de instrucție, prin urmare obligația de a informa persoanele despre măsurile speciale îi revenea judecătorului de instrucție. Asupra respectării condițiilor prevăzute de art. 132¹ Cod de procedură penală la dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații s-a expus judecătorul de instrucție prin încheiere de autorizare a acestora. Iar, informarea persoanelor interesate despre emiterea ordonanței de clasare a fost pusă în sarcina organului de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție, care a efectuat urmărirea penală pe respectiva cauză penală.

Cu privire la pretinsa punere neîntemeiată sub învinuire a cet. Ivan Lupașciuc și Silvia Kirilov, reclamantul a menționat că la momentul aducerii la cunoștință lui Ivan Lupașciuc a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuț, deja expira termenul de ținere a acestuia în calitate de bănuț, iar în aceeași zi urma să fie reținut sau a fost reținut de către Procuratura pentru Combaterea Criminalității și Organize și Cauze Speciale (în continuare PCCOCS), pe o altă cauză penală despre care aflase tot atunci, legată de activitatea de serviciu a acestuia. Timp nu mai era pentru obținerea informației oficiale de la PCCOCS în legătură cu ce este învinuit cet. Ivan Lupașciuc, dacă este legătură între faptele de care era bănuț pe cauza penală instrumentată de Centrul Național Anticorupție și cea de la PCCOCS, dacă sunt aceleași fapte. Astfel, a luat decizia să-i înainteze o învinuire preventivă, pentru a nu decădea din termenul legal, să nu prejudicieze ancheta efectuată la PCCOCS. O situație similară era și în cazul Silviei Kirilov. În context, a menționat că expira termenul de bănuț, nu era clar, fără echivoc dacă a săvârșit aceste acțiuni ilegale sau nu, deoarece nu a dorit să dea declarații, respectiv a luat decizia de a înainta învinuirea preventivă, pentru a nu decădea din acest termen.

A susținut că prin înaintarea învinuirii nu a fost adusă vreo atingere a drepturilor și libertăților persoanelor vizate și nimeni din persoanele puse sub învinuire nu a deplâns acțiunile procurorului.

De asemenea, reclamantul a indicat că nici sesizarea, nici raportul, nici decizia Inspecției procurorilor și nici hotărârea contestată, nu indică clar încălcarea imputată referitor la neorganizarea activității grupurilor de urmărire penală, care au fost dispuse de procurorul-șef al Procuraturii Anticorupție și nu de procurorul de caz, care au fost emise în conformitate cu prevederile art. 270 alin.(8) din Codul de procedură penală, potrivit cărora în cauzele complicate și de mari proporții, procurorul ierarhic superior celui de a cărui competență este urmărirea penală poate dispune, prin ordonanță motivată, exercitarea urmăririi penale de către un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală, indicând procurorul care conduce grupul.

De altfel, nu este clar ce încălcare a comis, legată de întocmirea ordonanței de punere sub învinuire pe acel caz, or, Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor s-a limitat la invocarea în scris a prevederilor art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, neindicând care anume sunt încălcările sau omisiunile admise, în contextul în care îi impută întocmirea ordonanței de punere sub învinuire care nu ar fi clară.

A susținut că anume complexitatea cauzelor penale a determinat desemnarea grupurilor de urmărire penală, unul din criteriile în baza cărora urmează a fi stabilit termenul rezonabil.

La fel, reclamantul a notat că nu a fost indicat care lege a încălcat-o sau ce obligații de serviciu au fost îndeplinite necorespunzător, precum și în baza căror aprecieri a fost stabilită gravitatea acestei încălcări.

De altfel, în hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor se indică comiterea abaterii disciplinare prevăzută la art. 38 lit.(a) din Legea cu privire la Procuratură, nr. 3 din 25 februarie 2016, însă din constatările Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, se conturează mai multe abateri, nefiind individualizate care anume, ori încălcarea gravă a legii este o altă abatere disciplinară prevăzută la art. 38 lit.(e) din aceeași Lege. Prin urmare, în hotărâre se face o confuzie între aceste două forme de abatere disciplinară, motiv pentru care nu este clar, care anume abatere a fost comisă.

Totodată, reclamantul a indicat că din constatările descrise în hotărâre, nu este clar cum anume prin abaterea disciplinară a fost afectat actul de justiție și imaginea Procuraturii, nu este clar cum a fost probată comiterea abaterii disciplinare prin ordonanțele de pornire a urmăririi penale, clasare a cauzei penale și de formare a grupurilor de urmărire penală, ultima fiind emisă de către procurorul ierarhic superior.

A enunțat că dispozițiile art. 6 alin.(3) lit. a), b) și d) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și hotărârea contestată se referă la obligațiile procurorului în mod general, însă în cazul său nu a fost concretizată expres sintagma din articolul legii sau actul normativ adoptat în cadrul Procuraturii, care ar fi fost încălcat de el.

Subsecvent, reclamantul a notat că, în hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, latura subiectivă nu este probată, nefiind demonstrată reaua-credință, or, aceasta presupune distorsionarea conștiinței a dreptului, fiind o eroare evidentă. De altfel, chiar și în situația existenței unor asemenea fapte, nu orice eroare, fie ea gravă, poate face obiectul unei sancțiuni disciplinare.

Potrivit Listei de verificare a statului de drept, adoptată de Comisia de la Veneția la 106-a sesiune plenară desfășurată în perioada 11-12 martie 2016, motivele măsurilor disciplinare sunt clar definite și sancțiunile sunt limitate la abateri săvârșite cu intenție și gravă neglijență.

Abaterile care conduc la sancțiuni disciplinare și consecințele lor legale ar trebui să fie stabilite clar în lege.

Mai mult, nu este echitabil ca orice încălcare, deci și cea care nu are un rezultat negativ procesual, să genereze răspunderea disciplinară a procurorului.

Având în vedere cele enunțate, reclamantul a precizat că pentru aceleași încălcări similare, au fost aplicate sancțiuni disciplinare diferite, într-o situație fiind aplicată sancțiunea - avertisment, iar în privința sa - mustrare.

Un alt argument, care ar demonstra ilegalitatea hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, în opinia reclamantului, este lipsa independenței și imparțialității Consiliului Superior al Procurorilor la examinarea contestației depuse.

În susținerea argumentului invocat, reclamantul a menționat că Procurorul General a fost recuzat de către autorul contestației, pe motiv că înainte de examinarea cauzei disciplinare și a contestației, avea o părere preconcepută despre vinovăția procurorului Vladislav Bobrov, asupra căreia s-a expus, solicitându-i să-și dea demisia din organele procuraturii.

La acest capitol, reclamantul a adăugat că în afară de probele prezentate în susținerea cererii de recuzare, Procurorul General în ședința Consiliului Superior al Procurorilor din 11 martie 2021, însăși a recunoscut că își menține aceeași opinie, prin care consideră că procurorul Vladislav Bobrov este vinovat de săvârșirea abaterii disciplinare și că și-a format această opinie din rapoartele subalternilor.

În context, reclamantul a atenționat că, deși Procurorul General a avut o părere preconcepută și o prejudecată personală în acest caz, și nu a putut trece testul imparțialității, Consiliul Superior al Procurorilor a respins cererea de recuzare împotriva acestuia, ceea ce trezește un dubiu rezonabil că acest tribunal poate fi considerat independent.

Aceiași situație se atestă și în cazul recuzării de către autorul contestației a altui membru al Consiliului Superior al Procurorilor, Emanuil Ploșniță, care la fel a recunoscut că este de părerea că a fost persecutat de către Procuratura Anticorupție cu dosare penale, însă necătând la aceasta Consiliul Superior al Procurorilor a respins cererea de recuzare.

În opinia reclamantului, este indubitabil că un observator independent ar considera că Procurorul General și membrul Consiliului Superior al Procurorilor, Emanuil Ploșniță, au avut de la bun început o atitudine preconcepută și anumite convingeri personale cu privire la persoana sa și la preținsele acțiuni comise de către acesta.

Argumentele pârâtului:

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău a notificat pârâtul despre depunerea acțiunii nominalizate, fiind acordat termen pentru prezentarea referinței. La data de 14 mai 2021 Consiliul Superior al Procurorilor a prezentat referința, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea poziției sale, reprezentantul pârâtului a invocat că califică obiecțiile reclamantului Vladislav Bobrov formulate în cererea de chemare în judecată ca fiind neîntemeiate. Or, analizând sistemic cadrul normativ aferent realizării măsurilor speciale de investigații, reprezentantul pârâtului concluzionează că din perspectiva obligațiilor pozitive conexe, ce însoțesc procedurile de efectuare a acestor măsuri, procurorul Vladislav Bobrov nu și-a îndeplinit corespunzător atribuțiile de serviciu, deoarece dânsul neîntemeiat a făcut aprecieri că doar obținerea autorizării judecătorești este suficientă pentru a asigura respectarea garanțiilor pentru persoanele vizate.

Consiliul Superior al Procurorilor notează că trebuie făcută această distincție, or, modul în care un procuror își elaborează raționamentele logico-juridice urmează să fie în strictă conformitate cu legea, să fie de o acuratețe profesională indiscutabilă și să se raporteze strict la circumstanțele concrete ale speței investigate, deoarece în caz contrar se obstrucționează întreg câmpul de legalitate al soluției adoptate sau eventual, al acțiunilor procesuale/de investigație efectuate.

În opinia Consiliului Superior al Procurorilor nu poate fi explicată nici atitudinea formală a procurorului Vladislav Bobrov față de examinarea demersurilor de autorizare a interceptărilor.

Adițional, s-a notat că prin acțiunile procurorului Vladislav Bobrov, au fost compromise inclusiv și drepturile persoanelor vizate de măsurile speciale de interceptare a convorbirilor telefonice, de a fi informate despre efectuarea acestora și de a cunoaște că autoritățile statului au intervenit, în acest fel, în viața lor privată.

Pe această dimensiune reprezentantul pârâtului menționează inclusiv și jurisprudența Curții europene a drepturilor omului, care notează că, ”nu este mai puțin adevărat că, atunci când convorbirile unei persoane sunt înregistrate și sunt utilizate în cadrul unei proceduri penale, partea interesată trebuie să aibă posibilitatea unui „control efectiv”, pentru a putea contesta ascultările telefonice în cauză”.

Toate aceste inconsecvențe, decalaje și încălcări arată că procurorul Vladislav Bobrov nu a analizat, nu a avut o preocupare profesională corectă pentru soluționarea obiectivă a dosarului penal și s-a detașat de responsabilitatea care îi revenea conform prevederilor legii.

Consideră pârâtul că o asemenea stare a lucrurilor este în afara oricărei justificări rezonabile, comportă vicii grave în conștientizarea rolului procurorului stabilit de lege și denotă o lipsă profundă de responsabilitate, ce contravine fundamental cu statutul profesional atribuit procurorului prin Constituție și prin lege.

Această situație este fără nici o îndoială, rezultatul direct al conduitei reprobabile a procurorului Vladislav Bobrov, care a desconsiderat într-o manieră insolentă statutul de procuror, responsabilitățile ce revin acestuia atât prin prescripțiile legii, cât și prin normele deontologice.

Relatează pârâtul că, abaterile constau în nerespectarea de către procurorul Vladislav Bobrov a obligațiilor stabilite în art.6 alin.(3) lit. a), b), c) și d) din Legea nr.3/2016 și a regulilor de conduită profesională prescrise în pct. pct. 6.1.1, 6.1.4 și 6.2.1. din Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27.05.2016.

Concomitent, instanța de disciplină a detaliat că, procurorul Vladislav Bobrov a încălcat normele de procedură penală expuse în art. 20 alin. (1) și (4), art. 52, art. 132/1, art. 132/5 alin. (7), art. 259, art. 281 alin. (2) și art. 290 alin. (1) din Codul de procedură penală. Abaterea s-a exprimat în admiterea tergiversării urmăririi penale în cauza penală nr. 2017970077, violarea dreptului la viața privată și a secretului corespondenței anumitor persoane, prin dispunerea nejustificată în privința acestora a măsurilor speciale de investigații, nerespectarea prescripțiilor legale la întocmirea ordonanței de punere sub învinuire, formularea unor acuzații neclare și cu un conținut general, precum și neglijarea termenului de 15 zile pentru examinarea propunerii organului de urmărire penală de terminare a urmăririi penale într-o cauză penală concretă.

Cu referire la argumentul reclamantului din cererea de chemare în judecată precum că sesizarea Procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a procuraturii Generale Adrian Mircos, nu corespunde exigențelor legii, deoarece nu avea drept de sesizare, pârâtul reține următoarele.

Potrivit Regulamentului privind conținutul și procedura de depunere a sesizării cu privire la abaterea disciplinară comisă de procuror, aprobat prin Hotărârea CSP nr. 12-240/16 din 29.09.2016, pct. 2.1. - Sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de: a) orice persoană interesată; b) membrii Consiliului Superior al Procurorilor; d) membrii Colegiului de evaluare a performanțelor procurorilor în condițiile art.31 alin.(5) din Legea cu privire la Procuratură; e) Procurorul General; f) procurorii-șefi; g) Inspekția procurorilor, în urma controalelor efectuate. Pct.2.2: Subiecții prevăzuți la pct.2.1 pot înainta sesizarea cu privire la faptele ce le-au devenit cunoscute fie în exercițiul drepturilor sau al atribuțiilor lor funcționale, fie în baza informațiilor difuzate de mass-media sau din alte surse de informare.

Cu referire la criticile expuse prin prisma ipotezei despre expirarea de drept a mandatelor membrilor aleși ai Colegiului de disciplină și etică, Consiliul ține să menționeze că potrivit art.83 alin.(6) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură, membrii colegiului sunt aleși pe o perioadă de 4 ani.

Prin Legea nr. 145 din 16.07.2020 au fost introduse modificări în Legea nr. 3/2016, fiind completat art. 83 alin. (6) cu prevederea: „membrii aleși își exercită mandatul până la alegerea noilor membri.”

Membrii Colegiului de disciplină și etică au fost aleși prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.6 din 27.05.2016, iar activitatea colegiului urma a fi desfășurată sub imperiul Legii nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, intrată în vigoare la data de 1 august 2016 (art. 98 alin. (1)).

Totodată, dispozițiile pct. 88 din Regulamentul Adunării Generale, adoptat prin Hotărârea Adunării Generale nr. 3 din 27.05.2016, stabilesc că, mandatele membrilor procurori ai Colegiilor, aleși în cadrul Adunării Generale din 27.05.2016, încep la data de 1 august 2016.

Prevedere similară se regăsește în pct. 13.3 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, adoptat prin Hotărârea nr.12-225/16 din 14.09.2016: „Mandatul membrilor procurori ai Colegiilor, aleși în cadrul Adunării Generale din 27 mai 2016, începe la data de 1 august 2016.”

Astfel, din conținutul acestor prevederi rezultă că mandatul colegiilor din subordinea Consiliului urma să expire la data de 01.08.2020.

Prin modificările introduse prin Legea nr. 145/2020, în vigoare din 24.07.2020, în interiorul termenului de până la 01.08.2020, dată până când mandatele colegiilor activau de drept, mandatele membrilor colegiilor s-au extins.

În același sens, Consiliul Superior al Procurorilor a adoptat Hotărârea nr. 1-67/2020 din 24.07.2020 cu privire la extinderea prin efectul legii a duratei mandatului membrilor colegiilor din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor.

Subsidiar, Consiliul a reținut că nedesemnarea supleanților în componența colegiului, după ce a încetat calitatea unor membri aleși din rândul procurorilor, nu a afectat nici într-un mod dreptul procurorului la un proces echitabil. Potrivit art.84 alin.(4) din Legea nr.3/2016, ședința colegiului este deliberativă dacă la ea participă cel puțin 5 membri ai colegiului. Din conținutul hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-63/20 din 14.11.2020, este constatat că procedura în privința lui Vladislav Bobrov s-a examinat în componența a 5 membri.

Concluzionează părâțul că autorul contestației, Vladislav Bobrov, interpretează eronat și subiectiv normele din Legea cu privire la Procuratură.

Ce ține de argumentele reclamantului din cererea de chemare în judecată privind recuzarea membrilor Consiliului Superior al Procurorilor a Procurorului General, Alexandr Stoianoglo și

Emanoil Ploșnița, Consiliul Superior al Procurorilor a calificat ca fiind neîntemeiate obiecțiile lui Vladislav Bobrov formulate în cererea de recuzare și invocă în acest sens următoarele argumente.

Potrivit art.93 din Codul administrativ alin.(1) și (2), fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale.

Menționează că, Vladislav Bobrov nu a prezentat careva probe plauzibile în apărarea drepturilor sale. Toate argumentele invocate întru motivarea cererii de recuzare, poartă doar un caracter declarativ, formal fără a dispune de careva suport atât probatoriu, cât și juridic.

Consiliul Superior al Procurorilor a examinat cauza disciplinară în privința procurorului Vladislav Bobrov sub toate aspectele, a verificat și a apreciat multiaspectual probele prezentate de către părți, iar alegațiile reclamantului în susținerea poziției sale sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, declarative, fără a aduce un suport probatoriu în acest sens.

În hotărârea adoptată la 01.04.2021 în privința procurorului Vladislav Bobrov, Consiliul Superior al Procurorilor a analizat dovezile administrate privind faptele imputate acestuia, a argumentat fiecare dintre concluziile formulate cu referire la această speță și a expus raționamentele detaliate privind toate elementele abaterilor disciplinare în sarcina procurorului Vladislav Bobrov.

Invocă că Consiliul Superior al Procurorilor a respectat competențele, nu a făcut concluzii pe partea de fond a raționamentelor procurorului Vladislav Bobrov la efectuarea urmăririi penale, dar a făcut constatări doar ce țin de conduita procesuală a acestuia, la modul în care acesta s-a raportat la atribuțiile funcționale, aspecte care nu interferează cu semnificația intrinsecă procesuală a atribuțiilor procesuale ale unui procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penale.

Adițional celor enunțate, invocă pârâtul că ținând cont de faptul că temeiurile invocate în cererea de chemare în judecată sunt lipsite de valoare și conținut juridic, iar toate circumstanțele de fapt și de drept au fost apreciate pe caz de Consiliul Superior al Procurorilor, prin prisma cumulului de probe anexate la materialele procedurii disciplinare din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, reiterează concluzia că instanța de judecată urmează să respingă cererea de chemare în judecată din această speță și să mențină hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/21 din 01.04.2021 și hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr.3-48/20 din 23.12.2020, ca fiind legale și întemeiate.

Reclamantul Bobrov Vladislav în ședința de judecată a solicitat admiterea acțiunii în sensul formulat.

Reprezentantul pârâtului Consiliul Superior al Procurorilor, Găinaru Iulian în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței:

Audiind participanții la proces prezenți în cadrul ședinței de judecată, studiind materialele dosarului și înscrisurile administrate, analizând argumentele expuse în acțiune și în referința depusă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău concluzionează că acțiunea în contencios administrativ este întemeiată și urmează a fi admisă, din considerentele ce succed.

În privința admisibilității acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă

un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod. Totodată, art. 189 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor de contencios administrativ reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată, inter alia, de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice. La caz, aceste condiții sunt întrunite și în conformitate cu art. 39 din Codul administrativ.

Conform art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01.04.2021 este un act administrativ individual defavorabil reclamantului.

Astfel, conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Totodată, art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Art. 17 Cod administrativ prevede că, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă. Reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ, și anume, dreptul de numire în funcție de judecător pînă la atingerea plafonului de vîrstă.

Acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale. În conformitate cu prevederile art. 191 alin. (3) din Codul administrativ (în redacție la data sesizării instanței de judecată cu prezenta acțiune), Curtea de apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărîrilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale Consiliului Superior al Procurorilor, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Totodată, în pct. 4 al Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor este menționat că, „Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor poate fi contestată în temeiul art. 191 din Codul administrativ, în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea acesteia”.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen

se aplică corespunzător.

Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 a fost contestată de Bobrov Vladislav în instanța de judecată la data de 29 aprilie 2021, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către reclamant. Totodată, acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în contestare în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) Codul administrativ. Or, elementul central al obiectului acțiunii în contestare constă în anularea în tot sau în parte a actului administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale.

Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor de contencios administrativ consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ în privința acțiunii înaintate de Bobrov Vladislav, nu se regăesc.

În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale.

Conform art. 21 din Codul administrativ (principiul legalității), autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Totodată, art. 36 în coroborare cu prevederile art. 21 din Codul administrativ, reglementează principiul supremației dreptului. În esență supremația dreptului constă în aceea că, instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sînt considerate valori supreme și sînt garantate de stat. Instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

Astfel, conform jurisprudenței CtEDO instanța de judecată, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

În baza art. 219 alin.(1) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Conform art. 220 alin.(1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art. 221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

În virtutea art. 93 Cod administrativ, care stabilește sarcina probațiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare

participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sânt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Din actele cauzei rezultă că reclamantul Bobrov Vladislav activează în organele procuraturii din anul 2005.

La 17 ianuarie 2020 Procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale Adrian Mircos a depus la Consiliului Superior al Procurorilor sesizarea înregistrată cu nr. de intrare 71-1-165/20-17, în care a indicat că în rezultatul verificărilor efectuate, pe cauza penală nr.2017970077, s-a stabilit că Bobrov Vladislav a acționat prin îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și cu admiterea încălcărilor grave de lege. Iar, în temeiul prevederilor art.43 din Legea nr.3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, încălcările menționate, admise de procurorul în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov, pot constitui abateri disciplinare. Astfel, a propus verificarea abaterilor depistate în cadrul unei proceduri disciplinare (f.d.3-12, dosar de control).

Prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020, s-a constatat că acțiunile procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov, constituie abatere disciplinară, fiindu-i aplicată sancțiunea disciplinară – mustrare (f.d.18-24, vol. I).

În susținerea soluției adoptate Colegiul disciplinar a invocat următoarele:

„Astfel, se constată că procurorul Vladislav Bobrov a încălcat normele expuse supra, în cadrul conducerii urmăririi penale în cauza nr. 2017970077, a acționat prin îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și cu admiterea încălcărilor grave de lege, a admis, o imixtiune neargumentată în drepturile și libertățile fundamentale a cetățenilor, ceea ce reprezintă o încălcare a principiilor legalității, respectării drepturilor și libertăților umane, secretului corespondenței, precum și al inviolabilității vieții private, consfințite la art. art. 7, 10, 14 și 15 din Codul de procedură penală. În consecință, fiind afectate actul de justiție și imaginea Procuraturii.

Inclusiv, procurorul Vladislav Bobrov, în rezultatul îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, fiind desemnat pentru conducerea grupului de urmărire penală pe cauza nr. nr. 2017970077, neglijând prevederile art. 20 și 259 din Codul de procedură penală, perioade îndelungate, nejustificat, a lăsat cauza penală menționată în nelucrare, nu a organizat activitatea grupului de urmărire penală, desemnat de conducerea Procuraturii Anticorupție, astfel a acționat prin îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și cu admiterea încălcărilor grave de lege.

Argumentul procurorului Vladislav Bobrov precum că cauza menționată a fost lăsată în nelucrare din cauza volumului mare de lucru, nu și-au găsit confirmare. în cadrul controlului stabilindu-se că volumul de lucru efectuat de procurorul Vladislav Bobrov, în perioada de referință, nu a fost mai mare de cât volumul efectuat de alți procurori în Procuratura Anticorupție.

Totodată, contrar prevederilor art. 132/5 alin. (7) din Codul de procedură penală, procurorul Vladislav Bobrov, nu a informat persoanele despre faptul că în privința lor s-au efectuat măsuri speciale de investigație. În consecință, fiind afectate actul de justiție și imaginea Procuraturii.

Comiterea abaterii disciplinare de către procurorul Vladislav Bobrov se confirmă prin următoarele probe: copia notei informative (nesemnate), din numele șefului Direcției securitate internă Vladimir Chiriac; ordonanțe privind începerea urmăririi penale; ordonanțe de prelungire formală a termenului de urmărire penală; ordonanța de formare a grupului de

urmărire penală; raportul de auto sesizare al ofițerului de investigație din 25.01.2017; raportul de autosesizare din 28.04.2017; ordonanța de conexare a cauzelor penale; rapoartele ofițerilor de investigație; ordonanțe, demersuri și încheieri privind efectuarea MSI; ordonanțe, demersuri și încheieri privind efectuarea perchezițiilor; ordonanțele de punere sub învinuire; raportul OUP din 01.03.2018; ordonanța de clasare a procesului penal din 16.04.2018.

Astfel, se constată că procurorul Vladislav Bobrov a încălcat obligațiile procurorului prevăzute în art. 6 alin. (3) lit. a), b), c) și d) din Legea cu privire la Procuratura nr.3 din 25.02.2016, pct. 6.1.1., 6.1.4., 6.2.1. din Codul de etica al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27.05.2016. Respectiv, procurorul Vladislav Bobrov a comis abateri disciplinare prevăzute la art. 38 lit. a) și e) din Legea cu privire la Procuratură, fapt pentru care urmează a fi sancționat disciplinar cu mustrare.”

Procurorul în Procuratura Anticorupție, Vladislav Bobrov, a contestat în termen hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-48/20 din 23.12.2020, solicitând admiterea contestației, casarea hotărârii de sancționare, cu pronunțarea unei noi hotărâri privind admiterea încetării procedurii disciplinare din motiv că nu a fost comisă o abatere disciplinară.

Prin hotărârea nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației procurorului în Procuratura Anticorupție Vladislav Bobrov împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, nr. 3-48/2020 din 23 decembrie 2020”, Consiliul Superior al Procurorilor a respins contestația și a menținut hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, emisă în privința procurorului în Procuratura Anticorupție, Vladislav Bobrov (f.d. 56-64, vol. I).

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău reține că, conform art. 70 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, Consiliul Superior al Procurorilor are următoarele competențe: elaborează și aprobă regulamentele privind activitatea sa, privind funcționarea colegiilor sale și alte regulamente care îl vizează.

Prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14 septembrie 2016, a fost aprobat Regulamentul privind modul de organizare și funcționare a Colegiului de disciplină și etică, textul căruia constituie parte integrantă a prezentei hotărâri.

Pct.81 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12 - 228/16 din 14 septembrie 2016, modificat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-13/17 din 24 ianuarie 2017, după examinarea contestațiilor, Consiliul Superior al Procurorilor adoptă una dintre următoarele decizii motivate: a) menține fără modificare hotărârea Colegiului; b) admite contestația și adoptă o nouă hotărâre pe cauza disciplinară. În acest caz prevederile cu privire la procedura de examinare și conținutul hotărârii Colegiului cu privire la cauza disciplinară sânt aplicabile și Consiliului Superior al Procurorilor.

La rândul său, conform prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr.3 cu privire la Procuratură, în urma examinării contestației, Consiliul Superior al Procurorilor decide menținerea hotărârii contestate; casarea hotărârii contestate și adoptarea unei noi hotărâri prin care se soluționează cauza.

În conformitate cu prevederile art.21 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

În conformitate cu prevederile art. 22 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sânt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. În același sens, art. 194 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Articolul 118 Cod administrativ stabilește că, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

- a) motivarea în drept - temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;
- b) motivarea în fapt - oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul;
- c) în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Motivarea nu este obligatorie în cazul în care:

- a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluționare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane;
- b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau
- c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat și, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

Conform art.119 alin.(1) și alin.(2) Cod administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Un act administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau prin comportament concludent. Forma actului administrativ individual este aleasă de autoritatea publică care emite actul administrativ în baza dreptului discreționar corespunzător obligațiilor sale.

Potrivit art.120 alin.(1) Cod administrativ, un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă: a) numele/denumirea autorității publice care a emis actul administrativ; b) numele colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ; c) numele destinatarului actului administrativ; d) data la care a fost emis actul administrativ; e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ); f) motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ; g) decizia cu privire la cheltuieli; h) informația cu privire la exercitarea căilor de atac; i) semnătura colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ.

Conform art. 220 alin.(1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt

obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

În virtutea art. 93 Cod administrativ, care stabilește sarcina probațiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sânt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Așadar, atât din materialele cauzei, cât și în cadrul examinării cauzei, Completul specializat a constatat că temeiul legal pentru tragerea la răspundere disciplinară a reclamantului a constituit imputarea comiterii abaterilor disciplinare prevăzute la art. 38 lit. a) și e) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016 - îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și încălcarea gravă a legii.

În motivarea soluției adoptate prin hotărârea contestată s-a indicat: ”Concluzia Colegiului despre prezența abaterii disciplinare în acțiunile/inacțiunile procurorului Vladislav Bobrov nu este criticabilă, instanța de disciplină a dedus în mod corect, din aprecierea tuturor probelor administrate, indicii săvârșirii concursului ideal de abateri disciplinare.

Cu just temei, Colegiul de disciplină și etică a calificat faptele procurorului în Procuratura Anticorupție, Vladislav Bobrov, ca abateri disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea nr.3/2016- ”îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu” și „încălcarea gravă a legii”, deoarece există o neconcordanță între dispozițiile legale aplicabile în materie și în măsurile dispuse în acea cauză de procuror. Și încălcarea gravă a legii constituie, de fapt, o neglijare a normelor legale în procesul de contribuire la îndeplinirea justiției, doar este aplicabilă pentru nerespectarea normelor legale imperative, fiind o încălcare evidentă și conștientă a legii. Or, potrivit practicii Consiliului în domeniul disciplinar, dispunerea nejustificată a măsurilor speciale de investigații, care au avut ca consecințe restricții sau constrângeri asupra drepturilor persoanelor, formularea unor acuzații neclare și cu un conținut general constituie încălcări grave.

De către procuror se susține în mod nefondat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale abaterilor disciplinare menționate, argumente care nu pot fi acceptate, deoarece este stabilită în mod corect prezența laturii obiective, probele dovedesc clar existența faptei, a conduitei imputabile procurorului, precum și a vinovăției și a urmărilor prejudiciabile.[...]

[...] Consiliul Superior al Procurorilor subliniază că, în speță, nu-i se reproșează procurorului Vladislav Bobrov soluțiile dispuse cu referire la caz, modul cum a interpretat normele de drept incidente, dar încălcarea evidentă a normelor de procedură expuse în art.20 alin.(1) și (4), art.52, art.132/1, art. 132/5 alin. (7), art.259, art.281 alin.(2) și art.290 alin.(1) din Codul de procedură penală.

Procurorului i s-a imputat admiterea tergiversării urmăririi penale în cauza penală nr.2017970077, violarea dreptului la viața privată și a secretului corespondenței persoanelor vizate de procedura penală, prin dispunerea nejustificat a măsurilor speciale de investigații, neinformarea persoanelor vizate de acele proceduri despre ingerința în drepturile lor, nerespectarea prescripțiilor legale la întocmirea ordonanței de punere sub învinuire, formularea unor acuzații neclare și cu un conținut general, precum și încălcarea termenului de 15 zile pentru examinarea propunerii organului de urmărire penală de terminare a urmăririi penale.

Aceste norme nu comportă interpretări diferite cu privire la responsabilitatea procurorului pentru respectarea principiului legalității desfășurării întregului proces penal, asigurarea respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și respectarea termenului rezonabil al urmăririi penale, or, modul cum a acționat procurorul este în vădită contradicție cu normele legale în materie.

Este necesar a sublinia că concluzia instanței disciplinare în privința existenței laturii subiective, nu este criticabilă, deoarece Colegiul a dedus în mod corect, din interpretarea probelor administrate, existența intenției indirecte, întrucât atitudinea intelectuală a lui Vladislav Bobrov a fost aceea de a fi prevăzut și acceptat rezultatele faptelor sale. [...]

[...] Consiliul Superior al Procurorilor este în deplin acord cu instanța de disciplină că consecința imediată și directă a conduitei procurorului Vladislav Bobrov constă în deteriorarea încrederii și a respectului față de funcția de procuror, cu consecința afectării imaginii și prestigiului instituției, ca sistem și serviciu public.

Aprecierile personale ale procurorului Vladislav Bobrov, cu privire la lipsa urmărilor prejudiciabile ale conduitei sale, sunt în contradicție cu opiniile exprimate de către participanții la cauza disciplinară, reflectate în cuprinsul sesizării și decizia Inspecției procurorilor.

În contestația sa procurorul a invocat o serie de critici referitoare la depunerea sesizării de către persoană neîmputernicită, nedesemnarea supleanților în componența colegiului, după încetarea calității de membri a unor procurori și expirarea de drept a mandatelor membrilor aleși ai Colegiului de disciplină și etică.

Consiliul Superior al Procurorilor consideră raționamentele procurorului Vladislav Bobrov neîntemeiate. [...]

[...] Consiliul constată că la individualizarea sancțiunii au fost respectate pe deplin criteriile legale, ce trebuie avute în vedere la faza adoptării soluției. Sancțiunea disciplinară aplicată lui Vladislav Bobrov corect a fost individualizată, Colegiul a ținut cont de împrejurările cazului, gradul vinovăției și urmările produse, fapte care justifică, în mod obiectiv și direct sancțiunea aplicată procurorului. [...]"

Așa dar, raportând la caz prevederile legale enunțate mai sus la circumstanțele de fapt a cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, apreciază ca fiind întemeiată pretenția reclamantului privind anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021, din considerentele ce urmează.

Conform art. 6 CEDO, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Potrivit art. 20 din Constituția R.Moldova, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Potrivit art. 3 alin. (4) și (5) din Legea cu privire la Procuratură, nr. 3 din 25.02.2016, procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează. Independența procesuală a procurorului este asigurată prin garanții care exclud orice influență politică, financiară, administrativă sau de altă natură asupra procurorului legată de exercitarea atribuțiilor sale.

Din analiza materialelor cauzei și din analiza actului administrativ contestat, instanța de judecată nu poate reține în acțiunile procurorului Bobrov Vladislav comiterea abaterilor disciplinare prevăzute la art. 38 lit. a) și e) din Legea cu privire la Procuratură, nr. 3 din 25.02.2016 - îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și încălcarea gravă a legii.

Or, Completul specializat reține că, Consiliul Superior al Procurorilor a constatat săvârșirea abaterilor disciplinare imputate reclamantului într-un mod arbitrar, stabilind în mod formal

îndeplinirea cumulativă a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură.

Analizând încălcările imputate reclamantului în activitatea sa, instanța de judecată conchide că acestea au fost formulate cu caracter general, fiind o opinie subiectivă asupra tergiversării nejustificată a urmăririi penale pe cauza aflată în gestiunea procurorului Bobrov Vladislav, precum și pe faptul încălcării grave a legii și, în special, a atribuțiilor și obligațiilor care revin procurorului în raport cu asigurarea bunului mers al urmăririi penale și curmarea încălcărilor legii inclusiv în activitatea angajaților organului de urmărire penală.

Nu pot fi reținute ca întemeiate alegațiile privind faptul că procurorul Bobrov Vladislav, în cadrul exercitării urmăririi penale în cauza penală nr. 2017970077, nu a întreprins toate măsurile posibile și necesare în scopul efectuării obiective a urmăririi penale, iar încălcarea termenului rezonabil al urmăririi penale a determinat caracterul incomplet al investigației, sau că a prelungit formal termenul de urmărire penală pe o perioadă de 09 luni, nu constituie în sine temei pentru atragerea la răspundere disciplinară a procurorului. Or, procurorul își desfășoară activitatea în baza principiului independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează.

La acest capitol, prezintă relevanță prevederile art. 300 alin. 3/1 Cod de procedură penală, potrivit cărora, în competența judecătorului de instrucție se include și examinarea cererilor privind accelerarea urmăririi penale. Partea care se consideră afectată de o tergiversare nejustificată a urmăririi penale, sesizează judecătorul de instrucție la locul efectuării urmăririi penale sau a măsurii speciale de investigații. Judecătorul de instrucție, examinând o asemenea plângere, adoptă o încheiere motivată prin care obligă organul de urmărire penală să accelereze efectuarea actelor de urmărire penală necesare, care se impun din conținutul cauzei în termen rezonabil. Această încheiere a instanței este obligatorie pentru executare de către organul de urmărire penală și de către procurorul care conduce urmărirea penală în această cauză.

Totodată, instanța de judecată consideră necesar de a remarca că, potrivit art. 20 alin. (1), (2) și (5) din Cod de procedură penală, urmărirea penală și judecarea cauzelor penale se face în termene rezonabile. Criteriile de apreciere a termenului rezonabil de soluționare a cauzei penale sînt: 1) complexitatea cazului; 2) comportamentul participanților la proces; 3) conduita organului de urmărire penală și a instanței de judecată; 3/1) importanța procesului pentru cel interesat; 4) vîrsta de pînă la 18 ani a victimei. În situația în care, la efectuarea urmăririi penale sau la judecarea unei cauze concrete, există pericolul încălcării termenului rezonabil, participanții la proces pot adresa judecătorului de instrucție sau, după caz, instanței care judecă în fond cauza o cerere privind accelerarea urmăririi penale sau a procedurii de judecare a cauzei. Examinarea cererii se face în absența părților, în termen de 5 zile lucrătoare, de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către un alt judecător sau de un alt complet de judecată decît cel care examinează cauza.

Mai mult, instanța notează că prin adoptarea Legii nr. 87 din 21.04.2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, s-a creat un mecanism la nivel național care are ca scop asigurarea respectării termenului rezonabil în procesele judiciare.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, notează faptul că la dosar nu a fost anexată nici o probă care ar confirma faptul că, judecătorul de instrucție ar fi examinat vreo plângere privind tergiversarea nejustificată a urmăririi penale, în

cauza la care se face referire și a admis o asemenea plângere.

Astfel, în lipsa unei asemenea constatări din partea organului investit în acest sens prin lege, Consiliul neîntemeiat a concluzionat că procurorul Bobrov Vladislav nu a respectat termenul rezonabil al urmăririi penale și că aceste circumstanțe au cauzat deteriorarea încrederii și a respectului față de funcția de procuror, cu consecința afectării imaginii și prestigiului instituției, ca sistem și serviciu public. Or, Colegiul judiciar consideră relevant de reiterat că procedura disciplinară în privința procurorului Bobrov Vladislav a fost inițiată la sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Mircos Adrian, în urma efectuării controlului activității Procuraturii Anticorupție în baza Dispoziției Procurorului General nr. 75/33 din 09.12.2019. Adică, materialele dosarului de control nu conțin nici o plângere depusă de vreo persoană vizată în acest dosar penal, fapt care denotă că acțiunile procurorului vizat nu au deteriorat încrederea și respectul față de funcția de procuror.

Colegiul apreciază ca lipsită de justificare poziția invocată în Hotărârea 3-48/20 din 23.12.2020, că: „argumentul procurorului Vladislav Bobrov precum că cauza menționată a fost lăsată în nelucrare din cauza volumului mare de lucru, nu și-au găsit confirmare, în cadrul controlului stabilindu-se că volumul de lucru efectuat de procurorul Vladislav Bobrov, în perioada de referință, nu a fost mai mare de cât volumul efectuat de alți procurori în Procuratura Anticorupție”.

Astfel, analizând materialele dosarului de control (dosar administrativ), instanța nu a stabilit existența vreunui document cu datele statistice care arată volumul de lucru a fiecărui procuror din carul Procuraturii Anticorupție în perioada de referință și că având același volum de lucru în comparație cu Bobrov Vladislav, alți procurori nu au încălcat termenele procedurale, la care se face trimitere în hotărârea contestată.

Prin urmare, acest argument se apreciază de instanța de judecată ca unul declarativ, care nu poate sta la baza unei hotărâri judecătorești.

Colegiul apreciază critic argumentele Consiliului Superior al Procurorilor invocat în Hotărârea nr. 1-38/2021 din 01.04.2021, că prin acțiunile lui Bobrov Vladislav au fost lezate drepturile unui cerc de persoane, prin utilizarea unor tehnici speciale care au restrâns dreptul la viața privată, precum și nu a fost respectată prezumția de nevinovație a celor vizati în investigații, fapte care, în consecință, au afectat actul de justiție și imaginea Procuraturii.

Or, după cum s-a invocat mai sus, nici o persoană vizată în dosarul penal nr. 2017970077, nu s-a plâns pe acțiunile procurorului Bobrov Vladislav efectuate în cadrul urmăririi penale, adică careva probe în acest sens la materialele dosarului lipsesc.

Prin urmare, în circumstanțele în care persoanele vizate nu au considerat că prin acțiunile organului de urmărire penală a fost restrâns dreptul lor la viața privată, existența unei astfel de încălcări nu poate fi invocată din oficiu de autoritatea publică pârâtă, chiar dacă Consiliului îi revine sarcina constatării existenței sau inexistenței tuturor abaterilor disciplinare săvârșite de procurori, inclusiv cele referitoare la încălcarea prevederilor legale.

Cu atât mai mult, atât Colegiul disciplinar cât și Consiliul Superior al Procurorilor, la examinarea procedurii disciplinare, nu au ținut cont de faptul că toate acțiunile întreprinse de procurorul Bobrov Vladislav au fost autorizate de judecătorul de instrucție, în acest sens fiind emise actele judecătorești, fiind invocat expres că acestea sunt cu drept de atac. Iar, materialele dosarului de control nu conține nici un înscris din care ar rezulta că vreun act al judecătorului de instrucție a fost contestat cu recurs. Adică, persoanele vizate în cauza penală nr. 2017970077, au acceptat ca în privința lor sau cel puțin nu au deplîns efectuarea acțiunilor de urmărire penală în vederea stabilirii existenței/inexistenței elementelor infracțiunii.

Aceste circumstanțe nu pot fi apreciate ca nerespectarea de către procurorul Bobrov Vladislav al prezumției de nevinovație a persoanelor învinuite. Or, art. 21 din Constituție stabilește expres, fără a lăsa loc pentru interpretări, că orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată pînă cînd vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Prin urmare, efectuarea anumitor acțiuni de urmărire penală în privința persoanelor vizate în dosarul penal nr. 2017970077, nu poate fi apreciată ca nerespectarea prezumției de nevinovație. Or, în urma efectuării acțiunilor de urmărire penală și verificarea tuturor circumstanțelor, prin ordonanța procurorului Bobrov Vladislav, procesul penal a fost clasat.

Prin urmare, contrar argumentelor pârâtului, Completul specializat nu poate reține în sarcina reclamantului săvârșirea abaterilor disciplinare imputate, în lipsa laturii subiective, adică a vinovăției de îndeplinire necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu ce constă în tergiversarea nejustificată a urmăririi penale.

De asemenea, în partea prin care se invocă încălcarea gravă a legii de către reclamant și, în special, a atribuțiilor și obligațiilor care revin procurorului în raport cu asigurarea bunului mers al urmăririi penale și curmarea încălcărilor legii inclusiv în activitatea angajaților organului de urmărire penală, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău notează că, pentru a fi antrenată răspunderea disciplinară a procurorilor este necesar să existe o conduită ilicită a acestuia, de încălcare a obligațiilor de serviciu sau a normelor de conduită stabilite prin legi și regulamente, să existe o legătură de cauzalitate între fapta comisă și valoarea socială lezată, iar această faptă să fie comisă cu vinovăție, fie sub forma intenției, fie a neglijenței grave.

Completul judiciar apreciază ca neîntemeiate și respinge afirmațiile pârâtului, precum că Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 este legală și motivată, or, în motivarea hotărârii contestate nu se conțin motive de fapt care ar justifica concluziile Consiliului Superior al Procurorilor, prin care s-a demonstrat sau s-a probat vinovăția reclamantului de încălcarea gravă a legii imputate, legătura de cauzalitate între fapta comisă și valoarea socială lezată, cât și gravitatea faptei sale, conform prevederilor art. 118 și 119 Cod administrativ.

Or, în tot cuprinsul hotărârii contestate, nu se regăsește nici o constatare cu referire la probele prin care se demonstrează forma vinovăției reclamantului, și anume că faptele imputate au fost săvârșite cu intenție indirectă precum s-a indicat în hotărârea contestată, adică prin care se demonstrează că reclamantul a încălcat conștient normele de drept material ori procesual, și-a dat seama de consecința prejudiciabilă a acțiunii sau inacțiunii sale și a urmărit sau a admis survenirea consecinței respective, ceea ce contravine dispozițiilor art. 36 alin.(2) și 38/1 din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură și ceea ce demonstrează caracterul ilegal al actului contestat.

În lumina celor expuse, Completul judiciar reține că în acțiunile procurorului Bobrov Vladislav nu au fost stabilite anumite temeiuri rezonabile, care ar demonstra faptul comiterii de către acesta a abaterii disciplinare, pasibile răspunderii în temeiul art.38 lit. a), e) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură.

În conformitate cu prevederile art. 225 alin. (1) și (2) Cod administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul

discreționar conform scopului acordat prin lege.

Având în vedere cele enunțate mai sus, Completul specializat conchide că, Consiliul Superior al Procurorilor, exercitându-și dreptul discreționar, nu a respectat normele legale de adoptare a actului administrativ, or, nu a luat în considerare toate faptele relevante, nu a respectat limitele legale ale dreptului discreționar și contrar scopului acordat prin lege, expunându-se asupra unor fapte și circumstanțe, verificarea legalității cărora intră în competența altor organe (de ex. aprecierea legalității/ilegalității ordonanțelor emise de Bobrov Vladislav în cadrul urmăririi penale, care au fost supuse controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție). Or, nu poate fi pus în discuție un act judecătoresc irevocabil – încheierile judecătorului de instrucție, prin care s-au autorizat acțiunile procurorului în cadrul urmăririi penale).

Din considerentele expuse mai sus, Completul specializat ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată înaintată de Bobrov Vladislav este întemeiată și urmează a fi admisă, cu anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-48/20 din 23.12.2020, adoptată în privința procurorului Vladislav Bobrov”, și hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, adoptată în privința procurorului Bobrov Vladislav, întrucât nici un act din cele contestate nu conține o motivare care ar corespunde prevederilor Codului administrativ, reprezentând reiterarea argumentelor invocate de procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistica al Procuraturii Generale în sesizare nr. 71-1-165/20-17 din 17.01.2020.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se admite acțiunea înaintată de Bobrov Vladislav.

Se anulează hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-38/2021 din 01 aprilie 2021 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-48/20 din 23.12.2020, adoptată în privința procurorului Vladislav Bobrov”, și hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-48/20 din 23 decembrie 2020, adoptată în privința procurorului Bobrov Vladislav.

Hotărârea este executorie din momentul emiterii, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Curții de Apel Chișinău.

Motivarea recursului se prezintă în termen de 30 de zile de la notificarea hotărârii motivate, prin depunerea la Curtea Supremă de Justiție. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la Curtea de Apel Chișinău.

Președintele ședinței, judecătorul

Mîra Ghenadie

Judecătorii

Bostan Angela

Dașchevici Grigore